

товарътъ се е размѣстилъ, или въ трюма е влѣзла вода. Моторницата на пристанищната управа се долепя до кораба. Отгоре спускатъ стълба и митничаритѣ се накатерватъ на борда.

А на кея вече се е струпала пѣстра тѣлпа, и всѣки пита и разпитва, всѣки иска да узнае, коя е тая гимия, отде иде и какъ не е успѣла навреме да се прибере.

И Богданъ стои на кея. Гледа нататъкъ, мисли за моряшката сждба, за радостта на тия хора, когато следъ малко ще стѣпятъ пакъ на брѣга. И тѣ наистина не се бавятъ. Нѣма нито половинъ часъ, откакъ пристигнаха, а десетина гимиджии вече слизатъ на кея. Изнурени, наплашени, тѣ се оглеждатъ и бързатъ къмъ града.

Каточе изподъ земята до Богдана се изправя капитанъ Яни. Улавя го за ржката и го дръпва. Очитѣ му сж безцвѣтни и оцѣклени.

— О, Яни!... Откъде се взе и ти?

— Не виждашъ ли гимията бе?

— Какво има?

— Илдъзъ!

Къмъ Яни идватъ двамина.

— О! Яни! — подвикватъ тѣ отдалечъ. — Навреме пристигна. Донесе ли динамита?

Яни не ги слуша. Махва имъ съ ржка — да мълчатъ, да не го закачатъ. Смърка и се оглежда. После трѣгва съ ситни крачки нанѣкжде.

— Чакай ме тукъ. Ей сега ще дойда.

Богданъ го чака. Какво ли ще направи Яни сега? Цѣлиятъ градъ знае историята. Стане ли нѣщо, веднага ще го уловятъ.

Следъ малко капитанъ Яни наистина се връща. Никакъвъ динамитъ не носи, нито тенекия съ газъ